SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA JÁNA MAZÁKA,

predstavljeni 11. septembra 2007 [1]

I – Uvod

1. Ti sklepni predlogi se nanašajo na določitev carinske vrednosti blaga, uvoženega v Skupnost, za namen uporabe protidampinške dajatve.

2. Natančneje, Corte Suprema di Cassazione, Sezione Tributaria (Italija) želi z vprašanjem, ki je predloženo v predhodno odločanje s sklepom z dne 30. marca 2006, v bistvu ugotoviti, ali se lahko carinski organ za namen uporabe protidampinške dajatve, kot je tista, ki je določena z Odločbo Komisije 67/94/ESPJ z dne 12. januarja 1994 o uvedbi začasne protidampinške dajatve na uvoz surovega železa, pridobljenega iz hematita, s poreklom iz Brazilije, Poljske, Rusije in Ukrajine v Skupnost (v nadaljevanju: Odločba 67/94 ali Odločba o uvedbi začasne dajatve) [2], sklicuje na prodajno ceno istega blaga, ki je bila določena pred ceno, na podlagi katere je bila predložena carinska deklaracija.

3. To vprašanje se je zastavilo v okviru spora med družbo Carboni e derivati Srl (v nadaljevanju: Carboni) in italijanskimi carinskimi organi glede odločbe teh organov, da carinsko vrednost pošiljke surovega železa, pridobljenega iz hematita, s poreklom iz Rusije, ki ga je družba Carboni v Skupnost uvozila po zastopniku, določijo ne na osnovi cene, navedene na računu, ki se je nanašal na končno prodajo družbi Carboni, ampak na osnovi nižje cene, navedene v predhodni prodaji tega blaga, zaradi česar je bila carinska vrednost nižja kot najnižja uvozna cena, določena v Odločbi 67/94, in naložena protidampinška dajatev.

1 – Jezik izvirnika: angleščina.
2 – UL L 12, str. 5.

II – Pravni okvir

A – *Protidampinški predpisi*

4. Komisija je 12. januarja 1994 na podlagi Odločbe Komisije 2424/88/ESPJ z dne 29. julija 1988 o zaščiti proti dampinškemu ali subvencioniranemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti za premog in jeklo (v nadaljevanju: osnovna odločba) [3], sprejela Odločbo 67/94.

5. Poglavje G, naslovljeno „Začasna dajatev“, v preambuli Odločbe 67/94, ki se je uporabljala ob nastanku dejanskega stanja, določa:

„(63) Ob ugotovitvi, da je obravnavani dampinški uvoz povzročil znatno škodo industriji Skupnosti in da je v interesu Skupnosti, da ukrepa, morajo nameravani ukrepi zadostovati le za odpravo povzročene škode.

(64) Izračun se je opravil za določitev ravni cene, pri kateri zadevni uvoz ne povzroča več znatne škode industriji Skupnosti. V tem pogledu je Komisija svoj izračun oprla na podatke o proizvodnih stroških, ki jih je posredovala industrija Skupnosti, pri čemer je izključila nekaj najmanj učinkovitih podjetij. Proizvodnim stroškom se prišteje dobiček v višini 5 %, ki ga je glede na trenutne tržne razmere mogoče obravnavati kot razumnega.

(65) Komisija meni, da ukrep ne bo prispeval samo k ponovni vzpostavitvi lojalne konkurence na trgu surovega železa, pridobljenega iz hematita, ampak bi moral hkrati izvoznim državam omogočiti, da si zagotovijo višji izkupiček od izvoza zadevnega blaga.

(66) Komisija meni, da je uvedba najnižje uvozne cene za dosego teh ciljev v tem posebnem primeru primernejša od katerega koli drugega ukrepa.

[…]

3 – UL L 209, str. 18.

(68) Komisija ob upoštevanju stroškov, ki običajno nastanejo uvoznikom zadevnega blaga, in potrebe po razumni ravni dobička skupaj z izračunom škode, kot je bil opredeljen v točki 64, meni, da bi bilo kot začasni ukrep primerno vzpostaviti spremenljivo dajatev, ki bi bila enaka razliki med najnižjo ceno (cif brez plačane dajatve) v višini 149 ECU na tono in prijavljeno carinsko vrednostjo zadevnega blaga s poreklom iz Brazilije, Poljske, Rusije in Ukrajine, v vseh primerih, v katerih je prijavljena carinska vrednost nižja od najnižje uvozne cene.

[…]“

6. V členu 1 Odločbe o uvedbi začasne dajatve je določeno:

„1. Uvede se začasna protidampinška dajatev na uvoz surovega železa, pridobljenega iz hematita, ki se uvršča pod oznako KN 7201 10 19, s poreklom iz Brazilije, Poljske, Rusije in Ukrajine.

2. Znesek dajatve je razlika med ceno v višini 149 ECU na tono (cif brez plačane dajatve) in prijavljeno carinsko vrednostjo v vseh primerih, v katerih je prijavljena carinska vrednost nižja od najnižje uvozne cene.

3. Uporabijo se veljavne določbe o carinskih dajatvah.

4. Sprostitev izdelka iz odstavka 1 v prosti promet je predmet varščine, ki je enaka znesku začasne dajatve.“

7. Začasno protidampinško dajatev je potrdila odločba Komisije 1751/94/ESPJ z dne 15. julija 1994 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz surovega železa, pridobljenega iz hematita, s poreklom iz Brazilije, Poljske, Rusije in Ukrajine v Skupnost (v nadaljevanju: Odločba 1751/94 ali Odločba o uvedbi dokončne dajatve). [4]

4 – UL L 182, str. 37.

8. V členih 1 in 2 Odločbe o uvedbi dokončne dajatve je določeno:

„*Člen 1*

1. Uvede se dokončna protidampinška dajatev na uvoz surovega železa, pridobljenega iz hematita, ki se uvršča pod oznako KN 7201 10 19, s poreklom iz Brazilije, Poljske, Rusije in Ukrajine, v Skupnost.

2. Znesek dajatve je razlika med ceno v višini 149 ECU na tono in priznano carinsko vrednostjo (prosto na meji Skupnosti) v vseh primerih, v katerih je ta vrednost nižja od zgornje cene.

[…]

4. Uporabijo se veljavne določbe o carinskih dajatvah.

Člen 2

1. Zneski, zavarovani z začasno protidampinško dajatvijo v skladu z Odločbo št. 67/94/ESPJ, se poberejo v višini dokončnih dajatev in vse varščine, ki presegajo znesek dokončne protidampinške dajatve, se sprostijo.

2. Določbe člena 1(4) se uporabijo tudi, ko se dokončno poberejo začasno določeni zneski.“

B – *Carinski zakonik in izvedbena pravila*

9. V členu 28 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti [5] (v nadaljevanju: Carinski zakonik), ki je v Poglavju 3 njenega Naslova II, ki se glasi „Carinska vrednost blaga“, je določeno:

„Določbe tega poglavja določajo carinsko vrednost za uporabo carinske tarife Evropskih Skupnosti in drugih ukrepov, kot so tarifni, določenih s posebnimi določbami Skupnosti na področju blagovne menjave.“

5 – UL L 302, str. 1.

10. V členu 29(1) Carinskega zakonika je v delu, ki je upoštevan v tem primeru, določeno:

„1. Carinska vrednost uvoženega blaga je njegova transakcijska vrednost, to pomeni cena, ki je bila za blago ob prodaji za izvoz na carinsko območje Skupnosti dejansko plačana ali ki jo je treba plačati, po potrebi po uskladitvi, opravljeni v skladu s členoma 32 in 33, če:

[…]

(c) noben del izkupička od vsake kasnejše ponovne prodaje, prepustitve ali uporabe blaga s strani kupca ne pripada neposredno ali posredno prodajalcu, razen če se lahko v skladu s členom 32 opravi ustrezna uskladitev; in

(d) kupec in prodajalec nista povezana ali, v primeru, da sta povezana, če je transakcija vrednost v skladu z odstavkom 2 sprejemljiva za carinske namene.“

11. Z Uredbo Komisije (EGS) št. 2454/93 (v nadaljevanju: Izvedbena uredba) [6] je Komisija sprejela določbe za izvedbo carinskega zakonika. V različici, veljavni junija 1994 ob uvozu zadevnega surovega železa, pridobljenega iz hematita, je v členu 147(1) Izvedbene uredbe bilo določeno:

„1. Za izvajanje člena 29 zakonika se dejstvo, da je blago, ki je predmet prodaje in prijavljeno za sprostitev v prosti promet, šteje za zadosten podatek, da je bilo prodano za izvoz na carinsko območje Skupnosti. To velja tudi pri zaporednih prodajah pred vrednotenjem, pri čemer se lahko ob upoštevanju določb členov od 178 do 181 vsaka cena, ki se doseže pri teh prodajah, upošteva kot osnova za vrednotenje.“

12. V trenutni različici, kot jo je v drugem stavku spremenila Uredba Komisije (ES) št. 1762/95 z dne 19. julija 1995, [7] je v členu 147(1) Izvedbene uredbe določeno:

„1. Za izvajanje člena 29 zakonika se dejstvo, da je blago, ki je predmet prodaje in prijavljeno za sprostitev v prosti promet, šteje za zadosten podatek, da je bilo prodano za izvoz

6 – Uredba Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL L 253, str. 1).

7 – Uredba Komisije (ES) št. 1762/95 z dne 19. julija 1995 o spremembi Uredbe (EGS) št. 2454/93 o določbah za izvajanje Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL L 171, str. 8).

na carinsko območje Skupnosti. Pri zaporednih prodajah pred ovrednotenjem je tak pokazatelj samo zadnja prodaja, ki je pripeljala do vnosa blaga na carinsko območje Skupnosti, ali prodaja na carinskem območju Skupnosti pred sprostitvijo blaga v prosti promet. Kadar se prijavi cena, ki se nanaša na prodajo, opravljeno pred zadnjo prodajo, na osnovi katere je bilo blago vneseno na carinsko območje Skupnosti, je treba carinskim organom Skupnosti zadovoljivo dokazati, da se je ta prodaja blaga opravila zaradi izvoza na zadevno carinsko območje. Uporabljajo se določbe členov od 178 do 181a."

13. Členi od 178 do 181 Izvedbene uredbe zadevajo deklaracijo podatkov in dokumente, ki jih je treba predložiti za določitev carinske vrednosti. Opozoriti je treba, da je bil z Uredbo Komisije (ES) št. 3254/94 z dne 19. decembra 1994[8] v Izvedbeno uredbo dodan člen 181a:

„1. Carinskim organom ni treba določati carinske vrednosti uvoznega blaga na osnovi metode transakcijske vrednosti, če v skladu s postopkom iz odstavka 2 niso prepričani, na podlagi upravičenega dvoma, da prijavljena vrednost predstavlja celoten znesek, plačan ali ki se plača, kakor je navedeno v členu 29 zakonika.

2. Kadar so carinski organi v dvomih, kakor je opisano v odstavku 1, lahko zaprosijo za dodatne informacije v skladu s členom 178(4). Če se ti dvomi nadaljujejo, morajo carinski organi pred končno odločitvijo obvestiti zadevno osebo, pisno, če se zahteva, o razlogih za te dvome in ji primerno omogočiti, da odgovori. Končna odločitev in razlogi zanjo se zadevni osebi sporočijo v pisni obliki."

III – Dejansko stanje, postopek in vprašanje za predhodno odločanje

14. Maja 1994 je družba Carboni od družbe Commercio Materie Prime CMP SpA (v nadaljevanju: CMP), ki ima sedež v Italiji, prejela pošiljko surovega železa, pridobljenega iz hematita, s poreklom iz Rusije. Družba CMP je surovo železo, pridobljeno iz hematita, prejela od družbe OME-DTECH Electronics Limited of Limassol (Ciper) (v nadaljevanju: OME-DTECH).

8 – Uredba Komisije (ES) št. 3254/94 z dne 19. decembra 1994 o spremembi Uredbe (EGS) št. 2454/93 o določbah za izvajanje Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL L 346, str. 1).

15. Junija 1994 je pošiljko surovega železa, pridobljenega iz hematita, za uvoz v pristanišču Molfetta prijavil zastopnik družbe Carboni, prevozno podjetje SPA-MAT, carinske formalnosti pa so bile opravljene na podlagi odpremnice z dne 14. junija 1994 po plačilu carinskih dajatev.

16. Z obvestilom o izterjavi z dne 16. julija 1994 je carinski urad po zastopniku SPA-MAT obvestil družbo Carboni, da je treba dolgovani znesek povišati zaradi kršitve protidampinških pravil, ki jih je uvedla Odločba 67/94 o uvedbi začasne dajatve, enake razliki med najnižjo uvozno ceno v višini 149 ECU na tono in prijavljeno carinsko vrednostjo.

17. Družba Carboni je proti temu zahtevku vložila tožbo pri Tribunale di Bari zoper Ministero delle Finanze in Riunione Adriatica di Sicurtà (v nadaljevanju: RAS) z utemeljitvijo, da je bila cena, navedena na računu, 151 ECU in da je bila torej višja od najnižje uvozne cene. Ta družba je Tribunale di Bari predlagala, naj ugotovi, da protidampinška pravila niso bila kršena in da zato ničesar ne dolguje v zvezi s prejetjem zadevnega blaga.

18. Ministero delle Finanze je pred tem sodiščem navedlo, da je bilo k uvozni deklaraciji priloženo neveljavno potrdilo o poreklu blaga in *pro forma* račun družbe CMP ter da cena, navedena na njem, ni bila verodostojna, zaradi česar je bilo blago do ugotovitve, ali so bili izpolnjeni pogoji za uporabo protidampinških pravil, odpremljeno ob uporabi odložnega carinskega postopka po plačilu ustreznih carinskih dajatev. Zatrjevalo je, da je originalni račun prve prodaje, ki ga je izdala družba OME-DTECH, ki ga je nato prejela, potem ko ga je zahtevala, izkazoval, da je bila prodajna cena družbi CMP 130.983 ECU na tono in da je zato obstajala razlika v primerjavi z najnižjo uvozno ceno.

19. Tožbo družbe Carboni je Tribunale di Bari zavrnilo s sodbo z dne 30. septembra 2000 *inter alia* zaradi tega, ker je bilo treba evropski trg z naložitvijo protidampinških dajatev zaščititi, ko je podjetje Skupnosti blago prejelo prvikrat (v zadevnem primeru je bilo to podjetje OME-DTECH) ob vstopu v Evropsko skupnost.

20. Družba Carboni je proti tej sodbi vložila pritožbo pred Corte d'apello di Bari, ki jo je zavrnilo kot neutemeljeno. Po mnenju tega sodišča izraz „sprostitev v prosti promet" pomeni sprostitev v prosti trg Skupnosti, ki se mora nanašati na komercialno fazo, ko blago prvikrat prejme gospodarski subjekt

Skupnosti. Družba Carboni je menila, da gre zato za tako komercialno fazo, ki jo je treba upoštevati, saj poteka pred carinjenjem, ki pa je namenjeno varstvu najnižje uvozne cene.

21. V postopku v glavni stvari je Corte Suprema di Cassazione moralo odločiti o pritožbi, ki jo je vložila družba Carboni zoper sodbo Corte d'apello di Bari.

22. Carinska uprava v bran v tem postopku v glavni stvari zastopa stališče, da okoliščina, da se prodaja ni neposredno opravila z gospodarskim subjektom Skupnosti, ki zastopa blago pri carinjenju, pomeni transakcijo, ki je dejansko namenjena izognitvi posledicam protidampinških ukrepov, pri čemer je njen edini namen povišanje cene blaga ob njegovi predložitvi v carinjenje. To trditev izpodbija družba Carboni, ki meni, da je odločilna carinska ureditev Skupnosti, in zatrjuje, da je v skladu s to ureditvijo upošteven le čas vnosa blaga na trg Skupnosti, ki se opravi na podlagi predložitve blaga na carini.

23. Po mnenju predložitvenega sodišča gre v bistvu za vprašanje, ali imajo carinski organi pravico kot osnovo za uporabo protidampinške dajatve izbrati vrednost, ki ustreza prodajni ceni blaga za uvoz v Skupnost, ki je bila določena pred ceno, na podlagi katere je bila predložena carinska deklaracija.

24. Glede na ozadje spora je Corte Suprema di Cassazione menilo, da je Sodišču v predhodno odločanje treba predložiti to vprašanje:

„Ali se carinski organ za uporabo protidampinške dajatve, kot jo določa Odločba Komisije št. 67/94/ESPJ, glede na načela carinskega prava Skupnosti, lahko sklicuje na prodajno ceno tega blaga, ki je bila določena pred ceno, na podlagi katere je bila predložena carinska deklaracija, če je kupec subjekt Skupnosti oziroma je bila prodaja opravljena za uvoz v Skupnost?“

IV – Pravna analiza

A – *Bistvene trditve strank*

25. V obravnavanem postopku sta pisna stališča predložili italijanska vlada, ki zago-

varja tudi interese Amministrazione delle Finanze (finančna uprava), in Komisija.

26. Po mnenju italijanske vlade je treba na zastavljeno vprašanje odgovoriti pritrdilno. Meni, da je carinski organ imel pravico carinsko vrednost določiti na osnovi prve prodaje zadevnega surovega železa, pridobljenega iz hematita, družbe OME-DTEC družbi CMP, ki je gospodarski subjekt Skupnosti.

27. Italijanska vlada zatrjuje, da je lahko upošteven čas za določitev carinske vrednosti za namen uporabe protidampinške dajatve samo čas, ko je gospodarski subjekt Skupnosti pridobil zadevno blago, kar je treba obravnavati kot čas, ko je to blago vstopilo na tržišče Skupnosti. Zato je cena, ki je bila plačana takrat, ne pa cena, ki jo je plačal uvoznik za pridobitev zadevnega blaga, v primeru, kot je ta, tista, na podlagi katere je treba določiti carinsko vrednost za namen člena 29 Carinskega zakonika.

28. Tak pristop je v skladu s ciljem protidampinških predpisov, saj škoda tržišču Skupnosti ne nastaja samo z dejansko spro-

stitvijo blaga, ki se prodaja pod stroškovno ceno, na carinsko območje Skupnosti, ampak tudi takrat, kadar je dana prednost gospodarskemu subjektu Skupnosti, ki blago prejme po nižji ceni kot drugi gospodarski subjekti Skupnosti.

29. To stališče po mnenju italijanske vlade podpira besedilo odločbe, ki nalaga dokončno dajatev, ki se nanaša na „priznano carinsko vrednost (prosto na meji Evropske skupnosti)“, namesto na „prijavljeno carinsko vrednost“, na katero se sklicuje začasna določba.

30. Komisija priznava, da je uporaba vrednosti zadnje transakcije za določitev spremenljive protidampinške dajatve nekoliko problematična. Na eni strani z vidika carinskega prava cena zadnje prodaje dejansko najbolje upošteva vse elemente stroškov uvoza in tako zagotavlja uvedbo prave uvozne dajatve. Na drugi strani bi bilo mogoče z vidika protidampinškega ukrepa cilj in namen določitve najnižje cene zlahka obiti, če bi se carinska vrednost določala na podlagi zadnje prodaje.

31. Komisija meni, da besedilo Odločbe o uvedbi dokončne dajatve vendarle ne dopušča, da bi se spremenljiva dajatev izračunala na drugačni osnovi kot na osnovi cene zadnje prodaje. Povedano drugače,

upoštevna prodaja ali transakcija za namen uporabe protidampinške dajatve je lahko samo prodaja ali transakcija, ki se uporablja za določitev carinske vrednosti.

32. Vendar lahko carinski organ podvomi o tem, ali prijavljena carinska vrednost dejansko pomeni ceno, ki jo plača ali ki jo mora plačati uvoznik. Komisija poudarja, da bi po njenem mnenju carinski organ za določitev carinske vrednosti v skladu s prevladujočo carinsko prakso v času nastanka dejanskega stanja, ki jo odraža člen 181a, ki je bil naknadno dodan v Izvedbeno uredbo – čeprav sama nima natančnejših podatkov o dejanskem stanju obravnavanega primera –, lahko pravilno izbral ceno, ki je bila določena pred prijavljeno ceno, če bi po nadaljnji preiskavi še vedno lahko obstajal dvom, da je prijavljena cena ustrezala ceni, ki se je dejansko plačala ali jo je bilo treba plačati.

33. Zato Komisija predlaga, naj se na predloženo vprašanje odgovori, da se carinski organ lahko sklicuje na prodajno ceno blaga, ki je bila določena pred ceno, na podlagi katere je bila predložena carinska deklaracija, če carinski organ, potem ko je v skladu s Carinskim zakonikom zaprosil za dodatne informacije, še vedno upravičeno dvomi o tem, ali prijavljena vrednost resnično ustreza dejansko plačani ceni ali ceni, ki jo je treba plačati, v smislu člena 29 Carinskega zakonika.

B – *Presoja*

34. Prvič, upoštevati je treba, da se obravnavan primer ne nanaša na določitev normalne vrednosti ali najnižje uvozne cene v višini 149 ECU na tono na njeni osnovi, kot je določeno v obravnavanem protidampinškem ukrepu, ampak da zadeva določitev vrednosti protidampinške dajatve, ki jo je za posamičen uvoz treba uvesti v skladu s tem ukrepom.

35. V skladu z odločbo o uvedbi začasne dajatve ustreza znesek protidampinške dajatve razliki med najnižjo uvozno ceno in „prijavljeno carinsko vrednostjo“. Glede tega je treba pripomniti, da besedilo Odločbe o uvedbi dokončne dajatve v tem pogledu napotuje na „priznano carinsko vrednost“, ki se mi zdi natančnejša, saj je glede na Carinski zakonik prijavljena carinska vrednost lahko nesprejemljiva zaradi številnih razlogov. Vendar ta razlika v besedilu nima velikega pomena. Pomembno je to, da je treba protidampinško dajatev naložiti na carinsko vrednost zadevnega uvoza,[9] ki jo je treba določiti – kot to pojasnjuje napotovanje iz

9 – V tem smislu glej tudi sodbi z dne 7. maja 1991 v zadevi Nakajima (C-69/89, Recueil, str. I-2069, točka 105) in z dne 29. maja 1997 v zadevi ICT (C-93/96, Recueil, str. I-2881, točka 14).

člena 1(3) Odločbe o uvedbi začasne dajatve – v skladu z veljavnimi carinskimi predpisi, torej zlasti z metodo določanja vrednosti za carinske namene, določeno v Poglavju 3 Naslova II Carinskega zakonika, in v skladu z ustreznimi izvedbenimi uredbami.

36. Predložitveno sodišče se v bistvu želi prepričati, ali so v skladu s temi določbami [10] carinski organi carinsko vrednost za namen uporabe zadevnega protidampinškega ukrepa smeli določiti na podlagi cene, določene ob prodaji, ki se je opravila pred zadnjo prodajo, ki je pripeljala do vnosa blaga na carinsko območje Skupnosti.

37. Pri odgovoru na to vprašanje je najprej opozoriti, da predložitveni sklep ni nedvoumen glede okoliščin, v katerih je bilo zastavljeno vprašanje. Zlasti ni povsem jasno, ali so se italijanski carinski organi odločili za sklicevanje na ceno prejšnje prodaje, o čemer bi bilo mogoče sklepati na podlagi navedb italijanskih organov, ki dvomijo, da je družba Carboni za zadevno uvoženo blago dejansko plačala ceno 151 ECU, navedeno na računu družbe CMP, ali – podredno –, ker menijo, da predmet in namen protidampinških pravil – čeprav ta znesek pomeni ceno, ki jo je družba Carboni dejansko plačala za uvoženo blago – zahtevata, da se carinska vrednost določi na podlagi prve prodaje gospodarskemu subjektu Skupnosti.

38. Kot bo postalo očitno v presoji spodaj, je možnost carinskih organov, da se za določitev carinske vrednosti sklicujejo na prejšnjo prodajo, odvisna od določenih pogojev, tako da je v obravnavanem primeru pomembno natančno ugotoviti, katero je upoštevno dejansko stanje. Vendar bom za to, da bi predložitveno sodišče v vsakem primeru prejelo koristen odgovor, predloženo vprašanje obravnaval bolj poglobljeno in ob upoštevanju tako položaja, v katerem obstaja upravičen dvom, ali prijavljena vrednost dejansko pomeni ceno, ki jo je plačal uvoznik, kot položaja, v katerem ta okoliščina ni sporna.

39. V ta namen bom najprej preizkusil, ali sme carinski organi v okviru sistema vrednotenja, kot je določen v veljavnih carinskih pravilih Skupnosti, pri zaporednih prodajah za določitev carinske vrednosti izbrati ceno predhodne prodaje, in se nato podrobneje lotil vprašanja, ali namen protidampinških

10 – Navesti je treba, da je iz predložitvenega sklepa jasno, da za izraz „načela carinskega prava Skupnosti“ v besedilu predloženega vprašanja ni mišljeno, da bi se v tehničnem smislu nanašal na posebna splošna načela prava Skupnosti, ampak splošneje na pravila carinskega prava Skupnosti, ki so upoštevna v obravnavanem primeru, kot so določena zlasti v Carinskem zakoniku in v Izvedbeni uredbi. Na mestih, na katerih se sklicujem na ta izraz, ga uporabljam v istem smislu.

pravil – kot je navedla italijanska vlada – v primeru, kot je obravnavani, zahteva, da se carinska vrednost določi glede na prejšnjo prodajo, kot je bila v obravnavanem primeru prodaja družbe OME-DTECH družbi CMP.

40. Ponovno je treba opozoriti, prvič, da želi pravna ureditev Skupnosti o carinskem vrednotenju vzpostaviti pravičen, enoten in nevtralen sistem, ki izključuje uporabo arbitrarnih ali fiktivnih carinskih vrednosti in temelji na načelu, da mora carinska vrednost odražati resnično ekonomsko vrednost uvoženega blaga. [11]

41. Zato je treba vrednost za carinske namene določiti na podlagi izraza „transakcijska vrednost“, [12] ki je v skladu s členom 29(1) Carinskega zakonika cena, ki je bila za blago ob prodaji za izvoz na carinsko območje Skupnosti dejansko plačana ali ki jo je bilo treba plačati in ki se po potrebi uskladi v skladu z ustreznimi določbami Carinskega zakonika.

42. Carinska vrednost načeloma torej ustreza posamični ceni, o kateri za izvoženo blago soglašata kupec (uvoznik) in prodajalec (izvoznik). [13]

43. V členu 29(1) Carinskega zakonika je pojasnjeno, da carinsko vrednotenje zadeva samo blago, ki se „prod[a] za izvoz na carinsko območje Skupnosti“, kar pomeni, da je ob prodaji treba soglašati, da se bo blago s poreklom iz države nečlanice prepeljalo na carinsko območje Skupnosti. [14]

44. V skladu s členom 147(1) Izvedbene uredbe je treba dejstvo, da je blago prijavljeno za sprostitev v prosti promet v Skupnosti, šteti za zadosten podatek, da je izpolnjen pogoj, torej da je bilo prodano za izvoz v Skupnost.

45. Kadar je blago predmet dveh ali več zaporednih transakcij pred vrednotenjem, je pogoj, da se je blago prodalo za izvoz v Skupnost, lahko izpolnjen za vsako od zaporednih prodaj. Zato je v členu 147(1) Izvedbene uredbe razširjena domneva, da je pogoj „prodaje za izvoz“ – če je blago prijavljeno

11 – V tem smislu glej *inter alia* sodbi z dne 6. junija 1990 v zadevi Unifert (C-11/89, Recueil, str. I-2275, točka 35) in z dne 16. novembra 2006 v zadevi Compaq Computer (C-306/04, ZOdl., str. I-10991, točka 30).

12 – V tem smislu glej sodbo z dne 4. februarja 1986 v zadevi Van Houten (65/85, Recueil, str. 447, točka 13).

13 – V tem smislu glej v opombi 12 navedeno sodbo Van Houten, točka 13; sodbo Unifert, navedeno v opombi 11, točka 36, in sodbo z dne 23. februarja 2006 v zadevi Dollond & Aitchison (C-491/04, ZOdl., str. I-2129, točka 26).

14 – V tem smislu glej sodbo Unifert, navedeno v opombi 11, točka 11.

za sprostitev v prosti promet – izpolnjen za vsako od zaporednih prodaj.

46. V izvirni različici člena 147(1) Izvedbene uredbe, ki je veljala ob nastanku dejanskega stanja obravnavanega primera, je bilo določeno, da je mogoče v takem primeru vsako ceno, ki izhaja iz takih prodaj, vzeti kot osnovo za vrednotenje.

47. Kot izhaja iz sodbe Sodišča v zadevi Unifert, to pomeni, da v primeru zaporednih prodaj blaga za izvoz na carinsko območje Skupnosti uvoznik med cenami, ki so dogovorjene za vsako od prodaj, prosto izbere ceno, ki jo bo vzel za osnovo za določitev carinske vrednosti, če carinskim organom lahko predloži vse potrebne podatke in dokumente, ki se nanašajo na ceno, ki jo izbere. [15]

15 – Sodba Unifert, navedena v opombi 11, točki 16 in 21. Ta sodba se je sklicevala na člen 3(1) Uredbe Sveta (EGS) št. 1224/80 z dne 28. maja 1980 o vrednotenju blaga za carinske namene (UL L 134, str. 1) in člen 6 Uredbe Komisije (EGS) št. 1495/80 z dne 11. junija 1980 o izvajanju nekaterih določb členov 1, 3 in 8 prvoomenjene uredbe (UL L 154, str. 14), ki pa sta bila v skoraj povsem enakem besedilu ponovno določena v členu 29(1) Carinskega zakonika oziroma v členu 147(1) Izvedbene uredbe.

48. Jasno, posledica dejstva, da lahko uvoznik blaga za namene določitve transakcijske vrednosti načeloma izbere katero koli od dogovorjenih cen iz verige prodaj, ki pripeljejo do uvoza blaga, je, da carinska vrednost morda ne bo odražala elementov stroškov, ki jih vsebuje končna cena blaga, ki jo plača ali jo mora plačati uvoznik, kot je na primer stopnja dobička enega ali več prejšnjih prodajalcev blaga.

49. Zato je treba poudariti, da to pravilo ni povsem združljivo z metodo transakcijske vrednosti. Namen te zasnove je zlasti, kot sem omenil zgoraj, [16] določiti carinsko vrednost, ki odraža trenutno ekonomsko vrednost uvoženega blaga, torej trenutno ceno blaga, ko je prijavljeno za sprostitev v prosti promet. Povedano drugače, carinska vrednost naj bi, koliko se le da, ustrezala izvozni ceni, ko blago doseže mejo Skupnosti, kar ponazarja tudi dejstvo, da se morajo v skladu s členom 145 Izvedbene uredbe znižanja tržne vrednosti blaga – na primer zaradi izgube ali poškodovanja blaga –, ki so se zgodila potem, ko je bilo to kupljeno, vendar pred njegovo sprostitvijo v prosti promet, odražati v sorazmernem znižanju cene, ki je dejansko plačana ali jo je treba plačati. [17]

16 – Glej točko 40 zgoraj.

17 – V tem smislu glej tudi sodbo z dne 12. junija 1986 v zadevi Repenning (183/85, Recueil, str. 1873, točka 18) in sodbo Unifert, navedeno v opombi 11, točka 35.

50. To je tudi razlog, kot je pravilno poudarila Komisija, da je v trenutni različici člena 147(1) Izvedbene uredbe, kot je bila spremenjena leta 1995, pojasnjeno, da je pri zaporednih prodajah pred vrednotenjem carinsko vrednost praviloma treba določiti na osnovi zadnje prodaje, ki je pripeljala do vnosa blaga na carinsko območje Skupnosti. V skladu s spremenjenim členom 147(1) Izvedbene uredbe deklarant ne more samo prijaviti cene, ki se nanaša na prodajo, ki se je opravila pred zadnjo prodajo, ampak mora v takem primeru carinskim organom Skupnosti zadovoljivo dokazati, da se je prodaja blaga, ki se je opravila pred zadnjo, opravila zaradi izvoza na carinsko območje.

51. Če pa obravnavamo vprašanje, ki se zastavlja v obravnavanem primeru, je treba navesti, da je po mojem mnenju le deklarant tisti, ki mu člen 147(1) Izvedbene uredbe ob zaporednih prodajah dovoljuje izbiro cene, ki se navezuje na prodajo, ki se je opravila pred zadnjo, na podlagi katere je bilo vnešeno blago.

52. Nasprotno niti te določbe niti člena 29(1) Carinskega zakonika ni mogoče razlagati, kot da carinskim organom – v primeru, kot je obravnavani, v katerem je deklarant prijavil ceno blaga, kot je bila dogovorjena za zadnjo prodajo, ki je pripeljala do vnosa blaga v Skupnost – dovoljuje svobodno izbiro cene, ki se nanaša na prejšnjo prodajo blaga.

53. Menim, da bi taka razlaga, prvič, zlasti nasprotovala zasnovi transakcijske vrednosti, na kateri temelji carinsko pravo Skupnosti, ki zahteva, da se blago praviloma vrednoti na podlagi cene zadnje prodaje pred vrednotenjem, ki pripelje do njegovega vnosa v Skupnost, zato se izjeme od tega pravila razlagajo ozko. Drugič, zahteva po pravni varnosti in potreba po varstvu posameznega uvoznika pred samovoljno uvedbo carinskih dajatev, zlasti pred protidampinškimi dajatvami, tudi pomeni, da carinskim organom ne more biti prepuščeno, da bi prosto izbrali drugo ceno od tiste, ki jo izbere in prijavi deklarant.

54. Zato se zdi, da se mora v skladu s Carinskim zakonikom in Izvedbeno uredbo carinska vrednost načeloma določiti na osnovi cene, ki je dejansko plačana ali jo je treba plačati za blago ob zadnji prodaji pred carinskim vrednotenjem, če to ceno prijavi uvoznik. Torej se carinski organi v takem primeru ne smejo sklicevati na ceno, ki je bila določena ob prodaji istega blaga, ki se je opravila pred to prodajo.

55. Dalje, podobno cilji protidampinških pravil po mojem mnenju – ki je nasprotno tistemu, za katerega se zdi, da ga zastopa italijanska vlada – ne upravičujejo drugačne razlage.

56. Glede tega je treba opozoriti, da je v skladu s členoma 1 in 2(1) osnovne odločbe, ki se uporabljata za začasno in dokončno odločbo v obravnavani zadevi, [18] cilj protidampinških pravil zaščita proti „dampinškemu ali subvencioniranemu uvozu“ in da je protidampinško dajatev mogoče uporabiti za kakršen koli dampinški izdelek, „katerega sprostitev v prosti promet v Skupnosti povzroča škodo“. Še več, v skladu z opredelitvijo iz člena 2(2) Osnovne uredbe se izdelek obravnava kot dampinški, če je njegova cena izvoza v Skupnost nižja od normalne vrednosti primerljivega izdelka.

57. Iz teh določb je razvidno, da uporaba protidampinškega ukrepa predpostavlja vnos blaga na trg Skupnosti, ki povzroča škodo industriji Skupnosti. V nasprotju z navedbami italijanske vlade protidampinška pravila Skupnosti ne obravnavajo prodaje blaga kot takega (na primer – kot v obravnavanem primeru – prve prodaje surovega železa, pridobljenega iz hematita, družbe OMEDTECH družbi CMP), preden je dejansko izvoženo na carinsko območje Skupnosti, tudi če je gospodarski subjekt Skupnosti stranka take transakcije.

58. Še več, namen protidampinških dajatev je nevtralizirati stopnjo dampinga, ki je v bistvu rezultat razlike med ceno izvoza v Skupnost in normalno vrednostjo izdelka, ter s tem odstraniti škodljive učinke uvoza blaga v Skupnost. V obravnavanem primeru najnižja cena 149 ECU na tono, ki je določena v Odločbi o uvedbi začasne dajatve in v Odločbi o uvedbi dokončne dajatve, pomeni raven cene, v višini katere uvoz surovega železa, pridobljenega iz hematita, ne povzroča več škode industriji Skupnosti. [19]

59. Iz tega sledi, da glede na cilj in namen protidampinških pravil – če je cena, ki jo deklarant dejansko plača ali jo mora plačati, višja od najnižje cene, določene v protidam-

18 – Glej tudi ustrezne določbe Uredbe Sveta (EGS) št. 2423/88 z dne 11. julija 1988 o zaščiti proti dampinškemu ali subvencioniranem uvozu iz držav, ki niso članice Evropske gospodarske skupnosti (UL L 209, str. 1) (v nadaljevanju: Osnovna uredba) ter člen 1 poznejše Uredbe Sveta (ES) št. 384/96 z dne 22. decembra 1995 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL L 56, str. 1).

19 – Glej tudi uvodno izjavo 64 v preambuli Odločbe 67/94.

pinškem ukrepu – ni razloga za naložitev protidampinške dajatve, na primer zaradi prejšnje prodaje blaga. Tako je tudi, če je bila cena, višja od najnižje cene, dogovorjena, da bi se izognili protidampinški dajatvi.[20]

60. Zato tako v skladu s carinskimi kot protidampinškimi pravili carinski organi za namene uvedbe protidampinške dajatve, kot je obravnavana, ne morejo prosto določiti carinske vrednost na podlagi cene, ki se nanaša na prejšnjo prodajo tega blaga, če se deklarant odloči prijaviti ceno, ki se nanaša na zadnjo prodajo, ki je pripeljala do vnosa blaga v Skupnost.

61. Vendar je treba poudariti, da to velja ob pogoju, da prijavljena vrednost dejansko pomeni ceno, ki se za blago plača ali jo je treba plačati.

62. Menim, da je položaj drugačen, če obstajajo upravičeni dvomi glede tega, ali je navedba vrednosti pravilna, in če na primer obstaja sum, da je cena, ki je navedena na predloženem računu, neverodostojna ali izmišljena, kot se zdi, da je glede na predložitveni sklep napeljevalo Ministero delle Finanze.

63. V tem okviru je treba opozoriti, da Carinski zakonik v členih 30 in 31 določa podredne metode vrednotenja za primere, ko carinske vrednosti ni mogoče določiti v skladu z metodo transakcijske vrednosti na podlagi člena 29 Carinskega zakonika.

64. Zato je v členu 181a Izvedbene uredbe, kot je bila spremenjena z Uredbo št. 3254/94, določeno, da carinskim organom, če upravičeno dvomijo, da prijavljena vrednost pomeni celoten plačani znesek ali znesek, ki ga je treba plačati, carinske vrednosti ni treba določati na osnovi metode transakcijske vrednosti in da smejo zato zavrniti prijavljeno ceno, če se ti dvomi nadaljujejo, potem ko so morebiti zaprosili za dodatne informacije v skladu s členom 178(4) Carinskega zakonika.

65. Čeprav ta določba Izvedbene uredbe še ni začela veljati, ko je bilo zadevno blago prijavljeno, glede na navedbe Komisije odraža carinsko prakso – ki je bila ustaljena že ob nastanku dejanskega stanja – in je poleg tega po mojem mnenju v skladu s sistematiko Carinskega zakonika.

20 – Glede tega glej sodbo z dne 28. marca 1996 v zadevi Robert Birkenbeul (C-99/94, Recueil, str. I-1791, točka 17) in sodbo z dne 11. julija 1990 v združenih zadevah Neotype Techmashexport proti Komisiji in Svetu (C-305/86 in C-160/87, Recueil, str. I-2945, točka 60).

66. V skladu s členom 29(2)(a) Carinskega zakonika smejo na primer carinski organi v primerih, ko sta kupec in prodajalec povezana, zavrniti transakcijsko vrednost, določeno v skladu s členom 29(1) Carinskega zakonika, če ob upoštevanju nadaljnjih informacij, ki jih je zagotovil deklarant ali so jih pridobili iz drugih virov, in potem, ko so deklarantu dali možnost za odgovor, menijo, da je razmerje vplivalo na ceno.

67. V takih primerih, ko transakcijske vrednosti iz kakršnega koli razloga ni mogoče sprejeti, Carinski zakonik določa, da je carinsko vrednost načeloma treba določiti s podrednimi metodami vrednotenja, ki segajo od določitve s sklicevanjem na transakcijsko vrednost enakega blaga, ki je bilo prodano za izvoz, na podlagi člena 30(2)(a) Carinskega zakonika do uporabe drugih ustreznih metod, kot so določene v členu 31 Carinskega zakonika.

68. Vendar je treba glede obravnavanega vprašanja, in sicer ali se carinski organi lahko sklicujejo na ceno, ki je bila določena ob prodaji, ki se je opravila pred zadnjo, ki je pripeljala do vnosa zadevnega blaga, in na podlagi katere je bila predložena carinska deklaracija, navesti, da metoda carinskega vrednotenja morda bolje odraža resnično vrednost blaga na carini, kot pa zgoraj navedene „konstruirane vrednosti“, ki se določijo v skladu s členoma 30 in 31 Carinskega zakonika. Pa še cena, dogovorjena ob predhodni prodaji, se ob pogojih iz člena 147(1) Izvedbene uredbe kot transakcijska vrednost blaga očitno obravnava kot sprejemljiva.

69. Zato se zdi, da se carinski organi, če imajo – potem ko so zaprosili za dodatne informacije – razloge, kot so tisti, ki so opredeljeni v točki 62 zgoraj, za zavrnitev vrednotenja blaga na podlagi prijavljene cene, v skladu s sistematiko carinskega vrednotenja, kot je določena v Carinskem zakoniku, lahko sklicujejo na prodajno ceno istega blaga, ki je bila določena pred ceno, na podlagi katere je bila navedena vrednost.

70. Ob upoštevanju vsega navedenega sklepam, da v skladu z načeli carinskega prava Skupnosti in za namene uporabe protidampinške dajatve, kot je določena z Odločbo o uvedbi začasne dajatve, carinski organi ne morejo prosto izbirati carinske vrednosti na podlagi cene, ki je bila določena pred tisto, na podlagi katere se je opravilo carinsko vrednotenje, če je prijavljena cena cena, ki jo je uvoznik dejansko plačal ali jo mora plačati.

71. Vendar, če carinski organi upravičeno dvomijo, da prijavljena vrednost pomeni celoten plačan znesek ali znesek, ki ga je

treba plačati za zadevno blago, smejo – če se ti dvomi potrdijo, potem ko zaprosijo za dodatne informacije in potem ko so zadevni osebi primerno omogočili, da odgovori, kot določata Carinski zakonik in Izvedbena uredba – carinsko vrednost za namene uporabe protidampinške dajatve izračunati na podlagi cene, ki je bila dogovorjena ob prejšnji prodaji zadevnega blaga za izvoz v Skupnost.

V – Predlog

72. Ob upoštevanju zgoraj navedenega predlagam, naj Sodišče na predloženo vprašanje odgovori:

V skladu z načeli carinskega prava Skupnosti in za namene uporabe protidampinške dajatve, kot je določena z Odločbo Komisije 67/94/ESPJ z dne 12. januarja 1994 o uvedbi začasne protidampinške dajatve na uvoz surovega železa, pridobljenega iz hematita, s poreklom iz Brazilije, Poljske, Rusije in Ukrajine v Skupnost, carinski organi ne morejo prosto izbirati carinske vrednosti na podlagi cene, določene ob prodaji, ki je bila določena pred tisto, na podlagi katere se je opravilo carinsko vrednotenje, če je prijavljena cena cena, ki jo je uvoznik dejansko plačal ali jo mora plačati.

Vendar, če carinski organi upravičeno dvomijo, da prijavljena vrednost pomeni celoten plačan znesek ali znesek, ki ga je treba plačati za zadevno blago, smejo – če se ti dvomi potrdijo, potem ko zaprosijo za dodatne informacije in potem ko so zadevni osebi primerno omogočili, da odgovori, kot določata Carinski zakonik in Izvedbena uredba – carinsko vrednost za namene uporabe protidampinške dajatve izračunati na podlagi cene, ki je bila dogovorjena ob prejšnji prodaji zadevnega blaga za izvoz v Skupnost.